

jeg forhaabentlig maa have Lov til at sige, ved en Afstemning i Udvælgte henstødt til den mellemkommunale Bestatning, altsaa ikke vil kunne træde i Kraft, forinden den anden Lov bliver bragt i Stand. Fra Centralforeningen af fynske Handelsforeninger foreligger der et Andragende til det Udvælgte, jeg selv var Medlem af den Gang, nemlig for Lovforslaget om den mellemkommunale Bestatning. Bestyrelsen for denne Forening skriver, efter at den har underkastet §§ 8 og 9 i Lovforslaget om mellemkommunal Bestatning en Kritik og betegnet dem som ugunstige for Erhverbskommunen: „Statteprocenten i de fynske og vistnok de fleste danske Byer beløber sig for en Del større Forretninger i Almindelighed fra 6 til 8 pCt., og mange af de fra større Opholdskommuner, særligt fra Kjøbenhavn etablerede Filialer uden særskilt Bestyrelse, give et lignende Overskud som de konkurrerende Forretninger i Opholdskommunen, der som nævnt svare 6 à 8 pCt. af deres Indtægt i Stat. Man henstiller derfor, om den Uligbed, som efter §§ 8 og 9 vilde fremstaa i Bestatningsforholdene, ikke til Dels kunde udjævnes ved at paaligne Erhverv eller Forretninger, som drives i Bykommuner uden for Opholdskommunen, en passende og nærmere begrænset Næringsafgift“, og derefter henviser man til § 21 i Næringslovs-kommissionens Forslag. Den Resolution, som „Købstaforeningen“ i Sommer vedtog i Svendborg, og som vil findes i alle ærede Medlemmers Hænder, da Beretningen er omdelt, udtaler endvidere, „at det retfærdige Krav kun tilfredsstilles, naar enhver Bedrift, hvis Indehaver ikke svarer personlig Skat til Kommunen, ansættes i Skat af Næringskommunen og lige med dennes Indvaanere, saaledes at en Del af Skatten afgives til Opholdskommunen, og at Selskaber af deres Næring i Kommunen ligesledes beskattes fuldt ud i Lighed med Personer.“ Her nævnes Aktieselskaber, og ogsaa i den Henseende have vi — ligesom Næringslovsforslaget — gennem vort Lovforslag søgt at bringe en større Retfærdighed til Stede, end der nu er, idet jo Aktieselskaber for Tiden heller ikke beskattes i deres Opholdskommune. Det har jo været Genstand for lange Forhandlinger her i Rigsdagen, hvorvidt Aktieselskaber skulle beskattes eller ikke, og man er bleven staaende ved, at de skulle beskattes. Jeg selv var den, som foreslog, at den Fradragingsret for Udbyttet, som Regeringen havde foreslaaet, skulde bortfalde, for at der dog i hvert Fald skulde komme noget ud af den Skat, naar den kom, og Aktieselskabsbestatning maa siges nu at være slaaet saa temmelig fast, at den jo sikkert

nok kommer, uafhængig af en Næringsafgift som den her foreslaaede. Derved er jo bundet, at man i saadanne Stattelove ikke længere behøver at drøfte Spørgsmaalet om Dobbeltbestatning paa Aktieselskaber. Sikkert er det ogsaa, at en Stat paa Aktie-Udbytte optrædes sikrest hos Selskabet selv, dets Aktionærer kunne jo være udenlandske, og de indenlandske have jo ingen Pligt til selv at angive deres Indtægt, saa at det forbliver usikkert, hvorvidt der betales nogen Skat af Udbyttet. Det er det Grundlag, som nu maa siges at være saa temmelig slaaet fast. Vi have dernæst i vort Lovforslag medtaget Døds- og Konkursboer som afgiftspligtige til Erhverbskommunen, thi de Betragtninger, som i mange Andragender fra Foreninger og næringsdrivende her i Landet ere gjorte gældende, og som ere gengivne i Næringslovs-kommissionens Betænkning angaaende disse Døds- og Konkursboers Virksomhed, der er meget generende og ikke altid kan siges at være fuldstændig legitim, have vi i det hele kunnet tiltræde. Hvad Afgiften angaar, have Forslagsstillerne ment, at den maatte være en konstant, at den maatte være den samme for alle. Den bør, om jeg saa maa sige, repræsentere den Betaling, for hvilken en Person erhverver sig Ret til at drive Detailhandler-Næring uden for sin Opholdskommune. Det have vi anset for rigtigst set fra Næringskommunernes Standpunkt. For vort Hovedformaals Skyld er det jo ikke absolut nødvendigt, at Afgiften bliver lige stor for alle, men vi have foreslaaet det, fordi den Kommune, i hvilken Erhvervet drives, efter vor Mening har et gyldigt Krav paa at faa Afgift af de Udsalg, som drives inden for dens Grænser, og at det for Kommunen er irrelevant, om den paagældende næringsdrivende betaler en højere eller lavere Skat i sin Opholdskommune. Vi have ønsket, at denne Afgift skulde betragtes som en Driftsudgift, der lægges til de øvrige Driftsudgifter, altsaa som en særlig Driftsudgift, der paahviler dem, der drive Næring uden for deres Opholdskommune. At lægge nogen Hindring i Vejen for en saadan Virksomhed, saaledes som det tidligere var Tilfælde her i Landet, have Forslagsstillerne ikke ønsket, men paa den anden Side have vi ment, at der ingen særlig Anledning er til at opmuntre til som almindelig Regel at oprette saadan Næring, som her omhandles, Detailudsalg, uden for den Kommune, i hvilken man har sit Ophold. Hvad Beregningsmaaden angaar, have vi søgt i særlig Grad at lægge det for Næringsafgifter i det hele ejendommelige, nemlig Næringsens Omfang og Betydning til Grund. Det